

Ierland

Eind oktober kwamen we aan in Bangor, ons winterkwartier. Bangor is een badstad, groter dan Nieuwpoort maar kleiner dan Blankenberghe. Je kan hier op voetafstand al de faciliteiten vinden: banken, shipchandler, postkantoor, station, bibliotheek, supermarkten en voor mij, een tandarts.

Bangor marina is veel kleiner dan de marina van VVW Nieuwpoort maar het was heel gemakkelijk om aan te komen en de pontons zijn breed en groot. In onze box aanmeren gebeurde zonder stress. We hadden een pracht van een plaats gekregen, niet ver van de faciliteiten (douches en wasserette). Kevin, de manager, heeft ons getoond wat we over de marina en over de stad moesten weten. We kregen een brievenbus voor onze post en ook een bak vol met strooizout. Ik vroeg me af als het hier veel en dikwijls vriest. Maar gezien de vegetatie had ik vermoeden dat de winter mild zou zijn.

De eerste dag dat we daar waren, hebben we een soort visitekaart met "your next port of call: Jenny Watt's pub" gekregen. Het is ondertussen onze stamcafe voor de maanden dat we hier gingen spenderen geworden... Op zondag gingen we af en toe een drie gangenmenu gaan eten voor de prijs van 15 ponden. Het was niet "haute gastronomie" maar t was altijd heel lekker en zeker genoeg. Ik ben een vleeseter en mijn steak heeft altijd gesmaakt en nooit te weinig. Iers vlees is van kwaliteit.

Bangor ligt dicht bij Belfast en het is gemakkelijk om met de trein naar daar te gaan. Jammer genoeg hadden we onze dag slecht gekozen.... We hadden best naar het weerbericht gekeken...maar ja; het was te laat. Het was aan het gieten en we hadden onze paraplu aan boord vergeten. Ze waren daar zo goed, droog in de kast. We hebben al de winkels van de wandelstraat gedaan en nergens hebben we een paraplu (die niet te duur was) gevonden... Allez! In een land waar het zo veel regent... Door het gebrek aan paraplu zijn we in een Ierse pub (waar anders....) binnen gesprongen waar we de 'pie' van de week gegeten hebben. Dan, door de feit dat het nog altijd pijpenstelen aan het regenen was, hebben we onderdak gevonden in de overdekte markt (Sint Georges). Daar is er van alles te beleven. Lokaal handwerk, fotografie, lekker gebak, verse groenten en minder verse vis, lokale muziek, enzovoort. Maar je kon daar niet uw namiddag spenderen. Het is niet zo groot en bovendien gaat de markt toe om 15 uur. Dus moet je Belfast bezoeken als het mooi weer is. Volgende keer gaan we het weerbericht zeker checken voor dat we op de trein springen.

Ondanks haar grootte is er in Bangor veel te beleven. Je kan te voet langs de strand of langs de kustpad gaan wandelen. We hadden heel de winter om de streek te ontdekken. Als het weer aan de natte kant was, konden we de musea gaan bezoeken; als de zon scheen, was het het moment om in de wilde natuur te springen.

Niet ver van Bangor is er de "giant's causeway" een basaltisch wonder (UNESCO site), en je kan ook verschillende locaties bezoeken waar de film "the games of thrones" was gefilmd. We gingen ons zeker niet vervelen.

De boot moest ook onderhouden worden. We moesten op roest jagen (ja... De nadelen van een stalen boot, gelukkig heeft dat veel voordelen - t is sterk ...), er waren kleine herstellingen die moesten gebeuren, de winches moesten onderhoud worden, en hier en daar moest er genaaid worden. Het zadel van de gaffel die tijdens onze oversteek Vagur-Stornoway beschadigd geweest is, moet hersteld worden.

Wij doen normaal alles zelf en het gebeurt met wat we aan boord hebben. Skedemongske is een soort drijvende Amerikaanse stock. Hout, staal, tiges filetées van alle soorten, bouten en moeren, epoxy lijm, silicone, ontvetter, stukken hout van alle soorten, vijzen van alle lengte en legering, rivetten, enz, enz. Met wat we aan boord hebben, kunnen we goed ons plan trekken en simpele of minder simpele herstellingen maken. Deze winter, hadden we ontdekt dat de spi-boom en de fokkeboom hier en daar rot waren. Nickey nam zijn zaag en houtmes en begon alles die niet meer gezond hout was, weg te kappen. Achteraf, hebben we nieuwe hout stukken ingebouwd en met epoxy gelijmd.

Aan mijn kant moest ik onze voorraden bijvullen. In de supermarkt kon je bijna alles vinden (niet zoals in IJsland waar alles beperkt ,duur en rot was...) en elke woensdag ging ik naar de stadsmarkt waar de boeren hun groenten en producten komen verkopen. Dus, op woensdag in de namiddag vond je me aan het fornuis bezig met confituur maken, pruimen in zoetzuur en andere lekkernijen klaar te maken.

Door onze ervaring in IJsland zagen we het niet zitten om daar te overwinteren en waren we dus een beetje onverwacht in de United Kingdom aangekomen, maar zoals altijd probeerden we ons aan de gewoontes van het land waar we zijn aan te passen en van de positieve kanten van de situatie te genieten.

"Stir up day" heeft geen geheim meer voor mij . Het is bij ons het begin van de Advent. Het is de dag waar de goede huisvrouwen (zoals ik) hier aan het fornuis staan om de fameuze Christmas pudding klaar te maken. Mijn Christmas pudding was een echte kaloriebom maar het was de moeite waard. Hij bevat 900gr droge vruchten , 200 gr diverse noten en uiteraard 200ml whisky, brandy of rum. Dan moet het 5 uren stomen. Ik was wel blij dat we niet in de tropen waren. Het zou veel te warm zijn. Dan, een keer afgekoeld, moest je elke week de pudding met een lepel whisky voeden en dat tot Kerstmis. Mijn pudding heeft een lepel meer gekregen want hij was om te eten op Nieuwjaar. En eind januari aten we nog pudding. Maar elke week werd hij beter, vond ik.

Op nieuwjaar avond hebben we kennis gemaakt met onze geburen die ook aan boord van hun boot wonen. Ze zijn jong en hebben een meisje van 6 jaar die zo mooi viool kan spelen . Ze zijn ook aan boord bij ons geweest en dan zijn we samen naar Ballyholme (een kleine gemeente niet ver van Bangor) jachtclub (waar ze leden zijn) gewandeld.

Ballyholme jacht club is een heel actieve zeilclub . Elk week-end zie je tientallen dinghies op het water gaan. Mooi weer, slecht weer.... Ze gaan.

Van buiten is de club een gewoon gebouw die niet echt aantrekkelijk is. Niet iedereen mag er binnen. Je moet uitgenodigd zijn door een van de leden, of lid zijn. Anders no way. We waren uitgenodigd... Het was een vrijdag avond en in de club was er bijna niemand ; een paar mannen aan de toog. Het was al.

Als je daar binnen komt voel je je niet direct op je gemak. Het is zo chic. Overal bloemen, koper en trophèen. Het is de eerste indruk. In de bar was de ambiance anders. Een brandende haard, een stuurwiel die aan de muur hangt , en overal vlaggetjes. In de zachte zetels lieten we ons zakken. Je kan ontspannen en genieten van het mooie zicht dat je op de prachtige baai heeft.

Hier in Bangor hadden we de tijd om goed na te denken over wat we het volgende jaar gingen doen. Op onze verlanglijst zijn er verschillende bestemmingen. Chili, Argentinië en Tahiti blijven op de lijst maar British Colombia staat er boven. Hoe gaan we daar gaan? We hadden gedacht om in de kielzog van de Willywaw te varen en zoals Willy Deroos door de Noord-West Passage te gaan maar dat zien we minder en minder zitten. Het is 3000 mijlen op motor... En het is nog niet gezegd dat de Bellockstrait open zal zijn. Als we Britisch Colombia in een nabije toekomst willen zien , moeten we voor de passaatwinden kiezen. We gaan daar veel meer zeilen en even rap ter plaatse aankomen. Op de computer hebben we de pilotcharts gedownload, enzo konden we op ons gemak plannen en dromen. We hebben niets te bewijzen en zijn volledig vrij om te gaan waar de winden en onze goesting ons brengen. We zijn eigenlijk zonder plannen vertrokken...

En zo ging de tijd vooruit... De maand maart stond voor de deur. De boot was goed bevoorrad en goed verzorgd. Nergens was er roest meer te vinden en onze doe lijst was bijna afgewerkt. We stonden in de starting-blokken. Het was nog wachten op schoon weer om de zeilen te hijsen.

Op de 24 maart was het weerbericht volgens onze goesting. In de Ierse zee zijn de winden vooral zuid of zuid-west. We moesten dus wachten op een hoge drukgebied die noord van de UK ging opbouwen en winden uit de sector oost ging genereren. De winden in die streek zijn in het algemeen matig, vooral langs de oostkust van Ierland. Om ons te bevrijden van de Ierse zee hebben we dus eerst onze John Dear moeten gebruiken. Maar een keer aan de Tuskar rock (zuid-oost hoek van Ierland) kwam de wind op. Wat een plezier om de machine uit te doen... En wat een plezier om naar de dolfinen te kijken. Het was een enorme school van gewone dolfinen (delphinus delphis) die ons overstak. Ze zijn meer dan twee uren bij ons gebleven. Voor ons is het nog zoals

ons eerste dolfijn ; we zijn nog altijd betoverd als we ze zien en lopen als kleine kinderen naar voor. We vechten om op de boegspriet te gaan om in de ogen van een dolfijn te kunnen kijken.

De wind was zoals verwacht, maar voor de zekerheid nam Nickey een weerbericht op de lange golf (BBC) en kregen een voorspelling van noord-oostenwind 5 tot 7. Ik weet niet waarom... Misschien door het feit dat de Engelsen als het niets of bijna niets is toch 3 tot 4 geven, hebben we goed met die 5 tot 7 gelachen. 5 tot 7 was het. De boot ging super goed en rapper dan verwacht waren we op anker in de streek van Cork, in een ankerplaats die nergens in onze cruising guide vermeld is maar die perfect is ('good mud' en excellente bescherming). We hebben daar een heel goeie en rustige nacht doorgebracht en s'morgens vroeg waren we weer op weg richting Kinsale.

Op het gemak gezeild, een rif in de grootzeil. Een puur plezier om de boot zo zien lopen. Om 14 uur viel ons anker in de goede modder van Kinsale, juist voor de brug. We waren op bekende grond. Twaalf jaren geleden waren we ook hier, en niets is veranderd behalve dat je nu moet betalen, zelfs op anker. Maar... De assistent van de harbourmaster van Kinsale die bij ons kwam, wou niets vragen, de chef was in conge. Hij heeft ons nog informatie gegeven om onze gasflessen te laten vullen. We moesten bij een bepaalde Mylie Murphy zijn. Daar gingen we zeker geholpen worden. En zo was het... Voor 12 uur brachten we onze flessen in zijn winkeltje binnen en rond 14 uur kwam Mylie onze flessen aan de kaai brengen. We zijn nu zeker dat we tot de Canarische eilanden genoeg gas hebben.

Ik had vergeten hoe leuk Kinsale was. Het is een stad die geschiedenis ademt. Je ziet het als je binnen vaart. Op de Bandon river ,gedragen door de stroming, voeren we tussen "Charles Fort" en "James Fort ", overblijfselen van de Engelse bezettingen. Juist voor de brug lieten we ons anker vallen. We weten door ervaring dat de grond hier goed is... Geen nood dus om te veel te trekken . We konden zonder zorgen Skedemongske achterlaten om op stap te gaan.

In Kinsale kan je mooie wandelingen doen. Stappen is echt in in Ierland. Langs de rivier zie je mensen op een rap tempo gaan en de stad doet veel inspanningen om de mens te stimuleren om te bewegen (zoals paden aanleggen en onderhouden om te kunnen wandelen in veiligheid). Er bestaat zo een wandeling naar het "Charles Fort" , een voorbeeld van forten gebouwd in stervorm in de 17 de eeuw. Dit fort domineert de monding van de Bandon rivier. Onmogelijk om binnen te varen zonder gezien te worden. Binnen de muren kon je al de accomodaties voor een garnizoen vinden en dat tot 1922.

Ik hou niet van oorlogsverhalen maar ik vind het altijd leuk om op de sites te gaan. Daar kan je beter voelen wat het leven van de mensen was en locale legenden ontdekken zoals deze van " the white lady"... De dochter van de gouverneur was op een mooie dag de vrouw van een luitenant geworden. s'Avonds waren ze aan het wandelen op de vesten, en de jonge dame zag bloemetjes aan de voet van de muur staan. Een soldaat die van wacht was had voorgesteld om de bloemen te gaan plukken als de bruidegom de wacht een kort moment kon overnemen. En zo ging de soldaat weg. Om aan de bloemen te komen was het niet zo evident en de zaak duurde veel langer dan verwacht. De dochter van de gouverneur ging naar huis en de luitenant bleef in de wachtpost. Hij viel daar in slaap. De gouverneur die daar passeerde heeft hem gewoon doodgeschoten (het was de straf om in slaap te vallen tijdens de wacht). De blunder ontdekt, sprong de jonge dame in haar mooie trouwkleed van de vesten . En sinds deze tijd is er gezegd dat af en toe je een prachtig spook kan zien. Spoken hebben we niet ontmoet.

We hebben wel genoten van het mooi zicht dat we van de vesten hadden. Een fort is meestal op de hoogte gebouwd. Hier konden we de Bandon rivier bewonderen . In het zuiden konden we de Atlantiek en zijn deining goed zien .

Een keer terug in de stad konden we in de nauwe straten slenteren en genieten van die speciale Ierse sfeer. De huizen zijn in felle kleuren geschilderd maar hier chokeert het niet. Ik zie dat niet direct gebeuren in centrum Nieuwpoort, maar ik vind het mooi en typisch. De meeste huizen van Kinsale dateren van 16 of 1700. Je kan het zien aan de scheve facades, aan

de deuren die een nachtmerrie zijn voor een schrijnwerker, en aan de dikte van de muren.

We gingen een pub binnen ; de oudste van Kinsale zeggen ze. In " the Grey Hound " hebben we van de locale Murphy's stout en van de blacks of Kinsale geproefd. Hier kan je de geschiedenis bijna voelen. Het is in de meubels tastbaar en de muren ademen oude verhalen. Overall zie je antieke gravuren en boven het vuur hangt een kaart van de streek die van Matuzalem dateert. Naar toilet gaan is een echte ervaring. Je moet vooral onthouden in welke cafe je zit en de weg die je neemt om naar daar te gaan onthouden anders zou je, zoals Nickey, in een andere cafe belanden. Blijkbaar delen verschillende zaken de zelfde toiletten... Waarom niet? Na zijn weg terug gevonden te hebben , heeft Nickey op zijn gemak zijn Murphy's stout uitgedronken. We waren vroeg aan boord terug. We moesten nog de buitenboord motor en de bijboot aan boord brengen en alles klaar maken om de volgende dag met de getij vertrekken.

s'Morgens rond 8 uur trokken we ons anker op en met de eb waren we rap op zee. In de rivier hadden we tijd om op het gemak onze zeilen optrekken. Buiten een lichte zuidewind blies en de oceaan ademde rustig. We namen de richting van het westen. Ongeveer 30 mijlen van " the Old Head of Kinsale" begint een ongelofelijk cruising gebied. Het is een opeenvolging van baaien, kreken en natuurlijke havens. Om te ankeren hadden we een overvloed aan keuze. In 2005 waren we in Glandore geweest. Deze keer hadden we gekozen voor haar geboortplaats : Castelhaven.

De baai is volledig toe. Een keer binnen kan je de zee niet meer zien. Het is breed genoeg om schoon uit de weg te ankeren. De vissers varen langs de linkeroever. We kozen dus om naar de rechter te gaan en aan de voet van een prachtig huis het anker laten vallen. Direct pakte onze CQR. Het was weer van dat goed plakzand, een exellente grond waar je op je twee oren kan slapen.

S'Avonds leggen we ons antiek ankerlicht aan. Hier en daar in een huis was er leven te zien. Een lichte deining kwam binnen en in ons bed waren we gewiegd. Wat een luxe. Na een heel goede nacht sprongen we in de bijboot en gingen we op ontdekking. Het dorpje was niet echt ver maar we wilden verder op de rivier gaan. In onze nauticalguide was het beschreven als een must. Daarom hadden we gekozen om met de buitenboord te gaan. Maar plots begon deze raar te doen en dan weigert hij om verder te werken. Niet zo erg ... We waren toch aan de kaai aangekomen. Nickey probeerde hem nog in gang te krijgen maar er was niets aan te doen vooral als je uw allaambak niet mee hebt. We maakten dus een kruis over onze romantische cruise op de rivier en met de roeispanten gingen we rond de baai om de grotten te bezoeken en om op strand stenen en schelpen te gaan rapen.

Terug aan boord, probeerde Nickey te vinden wat er aan de hand was met die buitenboord. De boegie was nog goed, hij nam de carburateur af en heeft hem goed gekuist, en dan heeft hij de olie gecontroleerd... En daar , consternatie! De carter was vol, een mengeling van olie en benzine. We hebben dus alles geleegd en de olie ververst, en dan onze buitenboord startte weer. Hij draaide perfect zelf in ralenti. Oef!

Zonder zorgen konden we Castelhaven verlaten. Het is heel schoon, maar heel klein en er is niet zo veel te zien. Een lange straat met een paar typische huizen , een kerk die niet echt accessibel is voor mindervaliden en cardiopatienten , en een waterfront die in de zomer van leven moet krioelen maar die voor het moment dood is. Bref, er was hier niemand.

Onze volgende stop was Baltimore, 10 mijlen verder. Maar tussen Castelhaven en Baltimore is er een kreek die ons aantrok en die we wilden zien (Barloge Creek). Om daar te gaan was het weer perfect. Bijna geen wind, bijna geen deining, en het zicht was goed. Dus geen reden om niet in dat gat te durven varen en onze stutjes daar te eten. Met veel moeite vonden we de ingang die compleet onzichtbaar blijft tot het laatste moment. Binnen varen was voor mij een beetje stressy (ja, ik ben een schitter). Ik was aan het stuur en Nickey was van voor bezig met de voorbereiding om te ankeren. Alles moest tamelijk rap gaan want een keer binnen hadden we weinig ruimte voor complexe manoeuvres. Het anker laten vallen, de boot laten uitlopen en dan zou Skedemongske

vanzelf met zijn neus richting de uitgang draaien.

We gleden op het water, langs rechte en verticale wanden aan een kant. Aan stuurboord toonden agressieve rotsen hun tanden. Toch moest ik dicht bij de laatste gaan. Het was daar het diepste water. Achteraf moest ik mooi in het midden van de channel blijven. Het was niet echt breed, en mijn bloeddruk was zeker te hoog. Ik voelde mijn hart in mijn keel kloppen en mijn mond was droog. Wat een opluchting wanneer we de 5 meter lijn passeerden en het anker viel!

Het is maar toen dat we beseften hoe eenzaam en rustig de plaats was. Als het kouder was, zouden we denken dat we ergens in Chili waren. Niets was te horen behalve vogels en water die hier en daar van de stenen wanden liep. We hebben genoten van de stilte en met weinig woorden rondgevaren in de bijboot, stoppen hier om een aalscholver te bekijken, daar om de fushias die beginnen te bloeien te bewonderen. Wat er daar ons ook opviel was het water die zo kristalhelder was. Het was lang geleden dat we de kiel en de schroef van Skedemongske hadden gezien. En we zijn blij. Alles is nog zo proper!

Na het middagmaal was hoogwater gepasseerd. Tijd om van dit paradijs weg te gaan. Baltimore was juist achter de hoek. Via de zuid pas kwamen we binnen. Wat ons opviel was het aantal (onbezette) moorings die overal lagen. Maar we zijn niet moeilijk. We vinden altijd een kleine plaats zelfs als het een beetje ver van de kaai is (en nu dat onze motor in orde was .. Was het geen probleem). Maar toch.... Honderden moorings.... En geen enkele boot.

We hadden aan de kinderen beloofd dat we een foto van ons twee bij Loo's wife (het baken die juist aan de zuidpas staat) gingen sturen.

Het ritueel die past bij "aan land gaan" begon. Bijboot in, motor op, roeispanten in, vuilbak mee, foto toestel mee nemen, zwemvest aan, enz, enz. De motor startte direct, draaide rond, en een keer aan de kaai stopte! Olie checken: het was weer van dat!!! De carburator was boordevol en in het water konden we duidelijk zien dat we olie aan het verliezen waren. Direct gingen we al roeiend terug om die infernale machine aan boord van Skedemongske terug te brengen. Zorgen voor later. We wilden eerst aan land gaan en zien als iets veranderd was in 12 jaar. Er is nu een harbour office waar je uw 'fees' moet betalen en waar je een douche kan nemen. T is een plus punt. Wat er nog niet veranderd is, is het probleem van huisvuil. Nergens kan je een vuilbak vinden om je vuilzakken weg te smijten. Niet verbazend dat je hier en daar een hoop vuil ziet.

Als het te veel waait konden we zonder buitenboordmotor niet aan land. De kaai was te ver. En het was juist zulke dag, ideaal moment om een onderzoek op de buitenboord te doen en een diagnostiek te kunnen vaststellen. Na een tijdje zoeken, blazen, pompen, demonteren, hermonteren, waren we zeker dat de dichting van de benzinepomp lekte. Zo ver waren we. In Baltimore wisten we ook dat we geen onderdelen konden vinden. Dus hebben we een oplossing gezocht en na verschillende onvruchtbare pogingen (dichting geknipt in larex handschoenen en andere materie-we hebben zelf aan een condoom gedacht, maar ga een keer naar de apotheek een preservatief die tegen benzine kan kopen...) hebben we provisoir kunnen herstellen. De motor kan niet aan zijn maximale vermogen, maar hij draait schoon . T is het belangrijkste. Later (als we weer in de 'beschaafde' wereld terug komen) gaan we dat definitief herstellen.

We zijn in Baltimore via de zuidpas binnen gevaren; we verlieten Baltimore via de noordpas en " the sound". In 2005 hadden we die weg niet kunnen nemen door het feit dat op onze kaart een elektrische leiding(18 meters hoog) vermeld was. Maar nu is de weg vrij en zo konden we tussen eilandjes en rotsen gaan slalomen. Het was niet breed en het stroomt nog wat fameus maar het was de moeite. Hier en daar een kaaitje met een of twee vissers ; links , een kleine dorpje ; rechts, een boerderij , hellemaal alleen op een eiland.

Als we uit dit labyrint kwamen, konden we op onze bakboord de fastnetrots zien. Het is een lugubere rots, met een reputatie die niet meer moet gemaakt worden. Maar deze dag was het weer schoon , de hemel blauw en ik kon z'n schoonheid appreciëren. Deze rots is de broedplaats van veel zeevogels; en de nuptiale periode en broedtijd is voor veel begonnen. Jan van Genten, guillemots, kleine pinguins, sterns, meeuwen en fulmars komen naar de kust om te paren. De zee was vol met vogels van alle soorten! Wat een spektakel!

Voor dat we verder naar het westen voeren, stopten we efkes in Crookhaven, het zuiderlijkste punt van mainland Ierland. Skedemongske was daar de enige boot, in die prachtige baai. En er waren weer zo veel moorings. We vroegen ons af waar al die boten waren....

Toch vonden we een plaats om ons anker in de modder te laten vallen. Door onze diepgang konden we niet diep in de baai gaan en door de strakke westenwind was het water wat onrustig. Aan land gaan zou een nat gedoe zijn. Daarom kozen we om op de volgende dag te wachten. De wind ging naar het noorden ruimen en in kracht verminderen.

En zo konden we op verkenning gaan. De streek telt verschillende prachtige stranden en een ervan geeft zicht op de Fastnet rock. De zon was van de partij en het zicht was helder. We zaten op de rotsen die door de jaren door de wind en zand gepolijst zijn. We dachten aan dat verschrikkelijk jaar (1979) waar zo veel levens en boten door een zware storm verwoest zijn geweest. Al denkend hebben we de weg naar het dorp teruggenomen. We vroegen ons af waarom die mensen niet hadden gekozen om in een van die goed beschermde baaien te vluchten? We vergeten gewoon dat de gps nog niet uitgevonden was en dat navigatie niet zo gemakkelijk was dan nu. Vluchten was dus niet zo eenvoudig dan vandaag. Nu kunnen we blind binnen varen in een van de moeilijkste baaien. Toch mag niemand zeggen dat schipbreuk hen nooit zal overkomen... Een ongeval is een opeenvolging van kleine feiten die slecht aflopen en maakt dat een situatie die in het begin niet zo erg was gevaarlijk wordt. Je kan je boot goed voorbereiden, goed uitrusten en je reis goed plannen. Maar je kan niets doen tegen zware stormen... Gewoon hopen dat je boot sterk genoeg is en dat je zonder fysieke schade uit die storm zal komen. We weten door ervaring dat Skedemongske comfortabel is als hij bijligt. In onze boot hebben we al vertrouwen.

Het is met die gedachten dat we de richting van Bantry namen. Vanaf hier is de kust spectaculair en gevaarlijk. Met de dolfijnen in de boeggolf passeerden we Mizen Head die in de zon blonk van alle kanten , het licht weerkaatsend van de nog vroege zon. Dan voeren we binnen in Bantry bay . De hoge heuvels lieten hun weiden uitspreiden tot aan de water en de schapen en de lammetjes genoten van de eerste mooie dagen van de lente.

In Bantry lieten we het anker gaan voor Bantry House. Het is een goeie ankerplaats behalve als het waait uit het westen. Maar door een hogedrukgebied kregen we maar rustig weer , dus geen problemen.

Het was Goede Vrijdag, en ik wou nog een paar boodschappen doen voor het lange week-end. In de supermarkt kon ik van alles kopen maar absoluut geen wijn of bier. En onmogelijk om een guinness te gaan drinken in de pub . Alles was toe. Christus is dood, dus volgens wet moet je treuren. Ik heb niet lang getreurd. Aan boord hadden we nog genoeg om te overleven tot na het Paas week-end.

Het is niet door het feit dat de stad dood was dat we ons verveeld hebben. Bantry House was juist open en voor ons was het het moment om het te bezoeken.

Het huis was rond de jaren 1700 gebouwd en in 1750 door Richard White (die uit een rijke familie van handelaars kwam) gekocht. The family White kwam van Whiddy Island die ligt dwars in de weg van Bantry. Met de tijd en de generaties die passeerden , is het huis tot kasteel uitgebreid. Binnen is alles te bewonderen. Behangpapier van de 17de eeuw, tapisserie die van het paleis van Versaille komen, schilderijen van Antwerpse meesters, Brugse kant, etc, etc. Het is geen museum maar wat je daar ziet is speciaal en heeft een verhaal die door een familielid verteld wordt. Na dat bezoek zijn we in de tuin gaan wandelen. We zijn wel een beetje vroeg om de tuinen in al hun splendeur te kunnen bewonderen ; de glycine is nog niet echt in bloei , maar fushias en camelias geven aan de terrassen mooie kleuren. In het bos konden we genieten van de jonge groene kleuren , van het gezang van de vogels en van de stilte.

Bantry is wel aangenaam maar als de wind uit het westen komt is de ankerplaats onrustig. Bovendien zijn er grote werken bij de kaai en dat is niet zo mooi. Daarom namen we de richting van Glengariff die maar 5 mijlen van Bantry ligt en die echt de moeite waard is.

Voor ons is Glengariff een van de beste ankerplaatsen ter wereld. Rondom volledig toe, een excellente ankergrond, en ruimte. Wat beter?

We hebben dus beslist om niet terug te gaan naar Baltimore zoals eerst gepland, maar om hier te blijven om op een venster mooi weer en goeie winden te wachten om Biskaje over te steken.

En zo komen we aan aan het einde van onze cruise in Ierland. Vanaf nu gaan we het weer in de gaten houden en zodra dat het goed is , vertrekken we richting de zon.

Tot de volgende update.

Carole en Nickey.